

[Aksel Møller.]

Realkreditens Belastning skulde man være varsom med paa indeværende Tidspunkt af Hensyn til en fremtidig Risiko. Men min Betragtning om Skulder ved Skulder kan i den vidtgaaende Fortolkning, det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen gav den, kun føre til een Ting, nemlig det modsatte af, hvad baade han og jeg vil: at Staten bærer Risikoen.

Valdemar Sørensen: Med mine Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Aksel Møller har jeg virkelig ment at yde det ærede Medlem en Kompliment for de smukke Følelser, der dikterede hans Opfattelse. Nu hører jeg — med noget mindre Glæde, men hvad jeg i øvrigt nok tænkte, Udgangen vilde blive —, at naar der skal være Tale om at staa Skulder ved Skulder her i Landet, alle og enhver, i et stort nationalt Spørgsmaal, saa unddrager det ærede Medlem ligesom det ærede Medlem Hr. Krag først og fremmest Pengene. Jeg tror imidlertid, at dette Spørgsmaal ikke dør med Behandlingen her i Dag. Naar jeg har været villig til at udskyde dets Aktualitet, til Forsikringen eventuelt skal træde i Kraft, saa ligger det i, at det til den Tid vil rejse sig som en Nødvendighed, hvis der kommer til at foreligge Skader af betydeligt Omfang.

Det er ganske rart for Realkrediten, at det ærede Medlem Hr. Krag mener at kunne falde tilbage paa Grundværdierne. Ja, det er saa sandt, at Grundværdierne, dem har Realkrediten for de underste Prioriteters Vedkommende altid at falde tilbage paa. Men det er dog et Spørgsmaal, om det ikke ogsaa kunde blive brændende en Dag med Hensyn til dem. Saa jeg ser vedblivende saadan paa det, at det ikke havde været til nogen Skade, om vi her havde givet vor Opfattelse af dette Spørgsmaal en noget skarpere Form. Selv har jeg altsaa været villig til den Begrænsning, jeg har givet i mine forrige Bemærkninger.

Jeg vil dog sige, at i vort Naboland gik — efter Oplysningerne i Betænkningen — Tingen netop ud paa dette: at starte, ikke som her fra det Grundlag, at Grundejerne, Ejendomsbesidderne, var betænkelige ved Udsigterne, men netop fra det Grundlag, at Livsforsikringsselskaberne var betænkelige med Hensyn til den Milliard, de har staaende i svenske Ejendomme, og som for en stor Del vilde gaa tabt, hvis omfattende Ødelæggelser af Ejendom fandt Sted. Der er man netop gaaet ud fra det Synspunkt, at det er Kapitalinteressen, der har den vitale Interesse i det, der sker paa det

Omraade. Ganske vist svinger man ogsaa der ligesom her over til at sige, at egentlig bør Ejendomsbesidderne bære det hele. Men der er et Skævsyn i hele dette Forhold, som man vil blive nødt til at rette, den Dag Tingen bliver til Realitet, hvor den nu kun er Hypotese. Jeg for mit Vedkommende vilde gerne vente til den Dag, men jeg forbeholder mig ogsaa hele min Stilling paa det Punkt.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sagde nu, at han tænkte sig kun Forvaltningsnævnet nedsat under en saadan Form, at der ikke blev nogen egentlig Administration. Det vilde have beroliget mig endnu mere, hvis det ærede Medlem havde sagt, at der heller ingen Administrationsudgifter skulde blive. (*Aksel Møller:* Det var det, han mente!). Naa, det var det, han mente! Det glæder mig — saa er det muligt, vi kan finde en Form.

Jeg beder det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen undskylde — noget maa være undgaaet min Opmærksomhed, da det ærede Medlem talte første Gang. Jeg forstaar nu, at det, det ærede Medlem har tænkt paa, er, at Erstatningerne gaar efter Prioritetsrækkefølge, medens Forsikringsbidraget paa hviler Ejerne, ikke sandt? Man kan selvfølgelig overveje det Spørgsmaal, det ærede Medlem her rejste, men jeg gør dog opmærksom paa, at Ejerne netop ved en Ordning som denne ofte vil have betydelig Fordel ved den kontante Udbetaling, som finder Sted fra Forsikringen, og som giver Mulighed for Indfrielse af Laanene med Kursgevinst og andre Fordele, der i denne Forbindelse kan opstaa. Men vi kan overveje det Spørgsmaal, det ærede Medlem nævnte.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

J. Chr. Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1940 til 31. Marts 1941.